



## NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI

Uskrсна pastirska poruka i čestitka 2020. godine

*Htjedne li Gospodin, živjet ćemo. (Jak 4,15)*

Draga braćo i sestre!

Nikada u povijesti čovječanstva nije postojalo vrijeme u kojemu je stanovalo samo dobro. Poput neke sjene, to je dobro uvijek bilo praćeno zlom. Bilo da se ono rađalo u ljudskim mislima, očitavalo u besmislenim ratovima, ili pohađalo čovječanstvo u liku teških tragedija i bolesti. I sami vidimo, ni danas nije drukčije.

**Korizma čovječanstva.** Kroz proteklo korizmeno vrijeme, kad se kao vjernici odričemo mnogih stvari i više posvećujemo molitvi kako bismo se usredotočili na otajstvo muke i smrti Sina Božjega, i čitavo je čovječanstvo pozvano proživljavati korizmu. Zbog pandemije prouzročene koronavirusom, svi su socijalni kontakti svedeni na minimum. Pandemija je zatvorila države i gradove. Nas je zatvorila u naše domove i odvela u izolaciju od drugih. Kao vjernici, pozvani smo sustegnuti se čak i od nedjeljnih okupljanja u crkvama, od sv. pričesti i od sakramenta pomirenja te se, u krilu svojih obitelji – kućnih crkava, „klanjati Ocu u duhu i istini“ (Iv 4,23). Pozvani smo živjeti u osami da bismo očuvali zajedništvo s drugima, pomoći najpotrebnijima držeći rastojanje, smisao življenja pronalaziti u svakodnevicu, bez uobičajenih obveza i užurbanosti. Društvena se javnost također usredotočuje na ono što je najvažnije i najbitnije, kao da želi doviknuti svojevrsnu oporuku nade za preživljavanje čovječanstva, ostavljajući postrani razne oblike pomodarstvom nametnutih vrijednosti i kriterije uspješnosti, modne trendove, užitak i zabavu, fizički izgled, borbu za prestiž, itd. Za primijetiti je kako su u toj aktualnoj 'korizmi čovječanstva' popustile političke napetosti, manje je uzajamnog optuživanja, politikanstva i borbe za parcijalne interese, a prioritet su zadobili opće dobro, uzajamna pomoć i podrška, solidarnost, skrb za bolesne i za stradale u potresu u Zagrebu i okolini te druge humane vrednote. Postajemo upućeni samo na osnovne i najvažnije stvari. Raste svijest da smo tek „dašak“ i da „htjedne li Gospodin, živjet ćemo i učiniti ovo ili ono“ (Jak 4,14-15).

A naš se pogled ne zaustavlja samo na praznim ulicama, već istodobno obuhvaća križ Kristove smrti, prepoznajući u njemu drvo života, koje već sada nosi plodove nove nade čovječanstva. Tako sada dugogodišnji neprijatelji zajednički traže cjepivo protiv koronavirusa i izlaz iz labirinta zla. Nestaju suparništva i granice političkog neprijateljstva. U javnim se medijima naglašava samo ono najvažnije, kao da je to oporuka nade za preživljavanje čovječanstva. Sve su ljudske snage usmjerene na spasenje jednoga života, kao da se time spašava čitav svijet. Konačno, „mjera čovječnosti određuje se na osnovi odnosa prema trpljenju i onima koji trpe“ (Benedikt XVI., *Spe salvi*, br. 38). I nije li lijepo osjetiti kako suvremeni čovjek sada polaže ispit čovječnosti jer je trpljenje drugoga prihvatio kao svoju bol?! Kristov križ, taj vanjski znak ljubavi Božje prema čovjeku, mjesto otkupljenja čitavoga čovječanstva, znak pobjede nad grijehom i zlom, ponovno se očituje kao izvor novoga i istinskim vrijednostima satkanoga života.

**Klice uskrsnuća.** Ova nas je korizma čovječanstva učinila poniznima pred tajnom trpljenja i žrtve koja je plod ljubavi. Dok jedni drugima pružamo ruku, istodobno osjećamo da nas u toj patnji sam Gospodin uvodi u svoju ljubav, koja je jedina kupelj očišćenja, otkupljenja i rađanja novoga

života. Kakva li znaka ovoga vremena! Ne mladost, snaga i ljepota, nego ranjenost i patnja starijih i bolesnih postaju klicom naše uskrsne obnove. Ljubav se Kristova posadašnjuje u boli i patnji naših bližnjih- Protekla je korizma doista bila korizma otkrivanja poniznoga svjedočanstva patnje, pravoga čovjekoljublja i smisla smrti Krista Gospodina. Doista se možemo s apostolom Jakovom upitati: „Ta što je vaš život? Dašak ste što se načas pojavi i zatim nestane!“ No, smijemo se s njime i nadati: „Htjedne li Gospodin, živjet ćemo“ (Jak 4,15).

**Uskrsnuće Kristovo.** U Isusu Kristu, raspetom Sinu Božjem, i smrt dobiva novi smisao, jer je smrću Kristovom pobijedena te postaje prijelazom u novi život: „Ako pšenično zno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (Iv 12,24). Vjerujemo da je vrijeme u kojemu živimo istinski put od *mysterium passionis* do *mysterium paschale*, od *otajstva patnje i smrti* do *uskrsnog otajstva*.

Draga braćo i sestre, kršćanski pogled i mjera života uvijek smjeraju k vječnosti i događaju uskrsnuća. Što znače ljudske godine i što nose sadašnji dani odvojenosti i povučenosti na koje smo pozvani, ako je mjera kršćaninova života vječno prijateljstvo s Uskrslim? Kristova osamljenost na križu prebogat je odgovor na potrebu svakog čovjeka da bude ljubljen. Stoga, u postojanoj i nepobjedivoj nadi smijemo ponavljati riječi apostola Pavla: „Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? (...) U svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi“ (Rim 8,35.37). Toj Kristovoj ljubavi pozvani smo obraćati se kad nam ljudske slabosti i nemoći ne dopuštaju učiniti sve što bismo htjeli. Onako kako se ljubav Kristova posadašnjuje u boli i patnji onoga koji vjeruje u Isusa Krista, isto se tako u njemu posadašnjuje, već i u samoj patnji, svjetlo uskrsloga Krista. U tim se trenucima već rađa novi život uskrsnuloj svijeta, *pasha* svakoga čovjeka koji vjeruje Kristovoj riječi. Već u tim trenucima patnje, onomu koji vjeruje u uskrsloga Krista, nada više nije samo smjelost očekivanja, već i početak ispunjenja vječnosti. Zato oni koji su u ovom trenutku pogođeni nevoljom, nisu tek nama poznate ili nepoznate žrtve koronavirusa, potrebne naše solidarnosti i molitve, nego istodobno, kako bi to izrazio papa Franjo, i „sveci iz susjedstva“ (*Gaudete et exsultate*, br. 7), zahvaćeni klicama uskrsnuća. Oni su „baština koja govori više nego svi uzroci podjele“ (sv. Ivan Pavao II.). Nije li i to znak Uskrsa koji već sada ujedinjuje čitavo čovječanstvo?!

Draga braćo i sestre, draga braćo svećenici, redovnici, redovnice i svi ljudi dobre volje, papa Franjo nas hrabri: „Izazovi postoje zato da se prevladaju! Budimo realisti, ali ne gubimo radost, odvažnost i predanost ispunjenu nadom!“ (*Evangelii gaudium*, br. 109). Zajedno s mons. Ivanom Ćurićem, našim pomoćnim biskupom, i s mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru, želim vam i molim da ne izgubite „radost, odvažnost i predanost“ te da vas, ispunjene vjerom u Onoga koji je za sebe rekao „Ja sam uskrsnuće i život“ (Iv 11,25), uvijek snaži uskrsna nada, u kojoj nikad neće potamnjeti istina da je „Ljubav Božja razlivena u srcima našim“ (usp. Rim 5,5).

Sretan vam i blagoslovljen Uskrs!

O Uskrsu 2020.

✠ Đuro Hranić  
nadbiskup